

Kicsiny Balázs: Megszakított földetérés

Szerző toro
2009. május 10.
Utolsó frissítés 2009. június 17.

Sok szeretettel meghívjuk Önt Kicsiny Balázs képzőművész Megszakított földetérés című kiállításának megnyitójára 2009. május 20-án, szerdán, 19.00-ra.

A kiállítást megnyitja: Bán Zsófia

Net: www.balazskicsiny.com

Kiállításnyitóját: 2009. május 20., szerda 19.00

Megtekinthető: 2009. május 20 - június 10.

Helyszín: Kis Zsinagóga Kortárs Galéria

Eger, Hibay Károly utca 7.

A belépés ingyenes.

Bán Zsófia író nő megnyitón elhangzott beszéde:

„Ne bántsátok a végsőt: az emlékezést”

„...amikor éppen félre akartam tenni egy Zürichben vásárolt lausanne-i újságot, hogy ne mulasszam el a genfi tövidék minden alkalommal újra megcsodált feltárulkozását, megakadt a szemem egy cikken, amely arról számolt be, hogy az Oberaar-gleccser jegecében 72 év múltán megtalálták az 1914 nyarán eltűnt berlini hegyivezető, Johannes Naegli holttestének maradványait. — Így térnek hát vissza a holtak. Néha több mint hét évtizeddel a haláluk után jönnek elő a jégből, és ott fekszenek a moréna szélén: egy halomra csiszolt csont és egy pár szöges bakancs.” (Sebald: Kivándoroltak)

De mi van akkor, ha nem olvad el a hó, ha páncélméremény marad a jég, ha a gleccser nem adja ki halottait? Akkor, hogy ismét Sebaldal szóljak, honnan tudják majd a mókusok, hol rejtették el a tartalékukat? S erre, természetesen, nincs más válasz, mint az emlékezet. Hiszen az emlékezet az egyetlen eszközünk arra, hogy tudásunk legyen olyan dolgokról melyekhez már közvetlenül nem férhetünk hozzá. Az emlékezet olyan köztes szférában létező erő, amely a múlt felé tekint, de a jelenben és a jelenre fejt ki hatását. Az idő kerekét visszaforgatni nem lehet, de meg lehet próbálni az idő ellenében dolgozni, mintegy ellene menni az időnek, visszafelé araszolni, s ezáltal, a közben folyamatosan előreforgó időben átjárót találni a múlthoz. S aki az idő ellenébe megy nem hősiesség, bukásra ítélt erőfeszítést tesz-e? S vajon nem az emlékezet-e az egyetlen olyan köztes állapot, amelyben ez a bukás mégis borítékolva? Amelyben az egyéni erőfeszítések által villannak-élednek fel a múlt eseményei és árnyai. Ám az emlékezet munkáját nem valami légiesség, megfoghatatlan tevékenységként kell elképzelni, hanem úgy, mint kemény, kétkezi munkát, ami közben nem csupán a szellemünket és a lelkünket, hanem a testünket is használjuk. Lemegyünk hídra, mintegy, a múlt és a jelen között.

(Az idő múlásának mérésére van eszközünk, de az emlékezet múlásának van-e mérőeszköze?)

Létezik azonban egy veszély, amely közismert azok számára, akik a múlttal, a múlt árnyaival foglalkoznak. Ez pedig nem más, mint a múlt hihetetlenül erős szívóhatása, melynek ereje a tenger szívóhatásához hasonlatos, amelyben a tapasztalatlan fürdőző azt gondolja, hogy addig úszik, ameddig kedve tartja — hiszen úszni tud —, majd egyszer csak azt tapasztalja, hogy már nem tud többé kifele úszni, hogy behúzza a tenger. Az ilyesfajta emlékezet elveszett a jelen számára, csakúgy, mint az emlékező maga; nem képes a jelenben kifejteni hatását, hiszen a múlt már beszippantotta. Éppen ezért lényeges, hogy az időben való utazást ellensúlyozza egy térbeli, fizikai ellenpont, amely az emlékezőt és az emlékezetet képes visszakalauzolni abba a jelenbe, abba az otthonba, amelyben jótékony hatását kifejteni hivatott. Hiszen az emlékezés nem lehet önmagáért való, mert az csakis a tenger belsejébe visz. Az emlékezet aktusa közben úgy kell elképzelni magunkat, mint egy médium, mint egy felület, amelyen megtörik a múltidő, s amelyen egyúttal jelenidővé válik - s ugyanilyen médium a művészet is. Kicsiny Balázs műve, a „Megszakított földetérés” mintha megkísérelné a lehetetlent: vizuális eszközökkel megjeleníteni az emlékezet munkáját. Hiszen a múlt eseményeinek és alakjainak vándorújtját éppen a reflektált emlékezet felülete szakítja meg, mielőtt hozzánk elérnének, azaz földetérnének. Enélkül csupán kísértetekkel hadakoznánk. Meg persze anélkül is, hogy saját magunkat is elhelyeznénk ebben a folyamatban, hiszen az emlékezet alanyai (tárgyai), ha jól emlékezünk, mindig visszanéznek, ránk.

Sebald, utoljára, egy lengyel gettóüzemben készült fényképről: „Egy függőleges szövökelet mögött három fiatal, húsz év körüli nő ül. A szőnyegnek, amelyen dolgoznak, szabálytalan, geometrikus mintázata van, színében is emlékeztet a nappalinkban heverő mintázatára. Hogy kik ezek a fiatal nők, nem tudom. A háttérben levő ablakon beáramló ellenfény miatt nem látom jól a szemüket, de érzem, hogy mindhárman rám néznek, ugyanis én ott állok, ahol Genewein, a

könyvelő állt a gépével. A középső nőnek szőke haja van, és valahogy mennyasszonyra emlékeztet. A tőle balra álló szővőnő kissé félrehajtja a fejét, miközben a jobbján álló olyan állhatatosan és könyörtelenül néz a szemembe, hogy nem is bírom sokáig állni a tekintetét.”

Ahogy a mondás is szól: nem az aki adja, hanem aki állja.

Elhangzott Kicsiny Balázs "Megszakított földetérés" c. kiállításának megnyitóján az egri Kis Zsinagóga Kortárs Galériában, 2009. május 20-án. Bán Zsófia honlapja >

Holló Miklós írása az egriszin.hu oldalról:Az emlékezet megállítása

„Megszakított földetérés” címmel mutatta be installációját Kicsiny Balázs Munkácsy-díjas festő- és szobrászművész szerdán este, a Kis Zsinagóga Galériában. A találkozót Bán Zsófia író nyitotta meg, elemző helyzetértékeléssel.

A tavaszi vizsgaidőszakban is gazdag művészeti élet tapasztalható Egerben. A mára, a kortárs képzőművészet templomává vált Kis Zsinagóga, kultikus hely a különleges vizuális élményt keresők számára.A szerda esti rendezvényen Kicsiny Balázs mutatkozott be az időt és a mindenséget magába foglaló munkájával.A térbe belépve négy alak látható, biztonsági mellényben, vörös jelzőfényekkel irányítva a földetérésre készült. A négy alak, maga is mágikus teret alkot, lélektanilag nem lehet belépni az általuk határolt közegbe. Az „esemény” felülről egy újabb dimenzió, maga az idő határolja. A mennyezetre vetített óra-számlap, amelynek könyörtelen körforgásában az ember vonszolja magát, az idő rajtunk való uralkodását teszi minden kétséget kizáróvá.Bán Zsófia előadásában az idő és az ember viszonya került terítékre.

Az idő múlására nincs más válasz, mint az emlékezet. Ez az egyetlen emberi eszköz arra, hogy tudásunk legyen olyan dolgokról, amelyekhez már közvetlenül nem férhetünk hozzá.Az idő ellenében próbálkozó emberi tudat, araszolva közelít a múlthoz, a folyamatban nemcsak a szellemünket és a lelkünket, hanem a testünket is használjuk.Az időben való „utazást” ellensúlyozza egy térbeli pont, amely visszahúz a földre, amiben megszűnik a múlt-idő. A művészet is ilyen médium.Kicsiny Balázs most bemutatott műve, a lehetetlent kísérti, vizuális eszközökkel jeleníti meg az emlékezet munkáját. Megszakítja a reflektált emlékezet hozzánk elérő útját. A folyamat ott akad meg, ahol a szereplők és az emlékek találkoznak, és ezzel egy mágikus dimenzió jön létre. Kicsit kitaszítottnak érezzük magunkat az idő újraszabott kabátjában, szinte szédülünk.Kicsiny Balázs installációja, a megfoghatatlan tényező, az idő különös megragadása, kísérlet a nem a mi szemünkkel való láttatására.